

Rasmus Hansen: I Finansudvalgets Betænkning vil man finde den sædvanlige Redegørelse fra Krigsministeriet angaaende Hærens Remontering og lige efter denne Redegørelse en Svarskrivelse. Denne er foranlediget ved nogle Spørgsmaal fra Finansudvalget til Krigsministeriet. Man vil deraf bl. a. kunne se, hvor mange Hingste Krigsministeriet ejer, deres Race, deres Alder og Indkøbspris. Denne Svarskrivelse danner, sammenholdt med Oplysningerne angaaende Remontevæsenet, et ganske ejendommeligt Billede, som jeg skal tillade mig nærmere at belyse. Da jeg tidligere her i Tinget flere Gange og for Resten ogsaa ret udførligt har udtalt mig om dette Spørgsmaal, skal jeg i Dag fatte mig saa kort som muligt.

Spørgsmaalet om at forsyne den danske Hær med danskfødte Heste er ikke noget nyt Spørgsmaal. Det er allerede over 20 Aar siden, man begyndte at slaa til Lyd for, at i et Land som Danmark, hvorfra der aarlig udføres mange Tusinde Heste, er det ganske urimeligt at indkøbe Heste fra Udlandet. Denne i og for sig ret rimelige og naturlige Tanke har lidt efter lidt vundet mere og mere Tilslutning saavel hos Rigsdagen som hos de forskellige Ministerier. I de sidste 12—15 Aar er der af Krigsministeriet udfoldet en ikke ubetydelig Virksomhed for at løse dette Spørgsmaal: Hjemmeremonteringen, en Virksomhed, der har medført, at Staten har ofret meget betydelige Summer, flere Hundrede Tusinde Kroner, og fremdeles ofrer meget store Summer paa denne Sag. Naar dette er Tilfældet, har man i det mindste Grund til at formode, at der er naaet gode Resultater; men saadan er det desværre ikke. De opnaaede Resultater er snarest sørgelige, navnlig i Betragtning af de Ofre, der er bragte. Selv om Erfaringerne er sørgelige og dyrekøbte, er de imidlertid gode derved, at de klart og tydeligt viser, at hele den Virksomhed, Krigsministeriet har udfoldet, har været fuldstændig forgæves. De mange store Summer, der er ofrede, har været givet ud til slet ingen Nytte. Jeg ved godt, at dette er en haard Dom, men den er ikke for haard, og vi kan ikke forsvare at fortsætte længere ad den Vej, vi er inde paa. Jeg drister mig til at paastaa, at det System, vi er inde paa, uden Tvivl har virket hemmende og skadeligt for et fornuftigt og lønnende Opdræt af gode Brugsdyr paa Øerne.

Naar en Opgave som den at forsyne vor Hær med danske Heste skal lykkes,

gælder det om, at de Mænd, der leder Sagen, har den rette Forstaaelse deraf. Der er her i Virkeligheden 3 Faktorer, som paa en Maade er lige interesserede og lige berettigede, og det er Staten, Hæren og Opdrætterne; uden et godt Samarbejde mellem disse 3 Faktorer kan en saadan Opgave overhovedet aldrig løses, det følger ganske af sig selv. Nu har Forholdet imidlertid været, at de forskellige Krigsministre har gjort den efter min Mening store Fejl næsten helt, at overlade Ledelsen af denne vanskelige Sag til Hæren eller rettere til Hærens Rytterofficerer. Her tror jeg, man finder Hovedgrunden til, at Resultatet er blevet, som det er, en ren Fiasko, thi det siger sig selv, at en ensidigt uddannet Officer aldrig kan have den rette Forstaaelse af dette Spørgsmaal. Vi ved, at det, der for Officererne er det afgørende, er at faa en Hest, der i kort Tid kan præstere en meget stor Hurtighed, og som Følge deraf har de ønsket at faa Heste, der saa nær som muligt er fuldblods. Da Ledelsen, som sagt, næsten udelukkende har været i deres Hænder, er de gaaede frem paa den Maade, at Remontekommissionen, der bestaar af Rytterofficerer, i Udlandet har indkøbt Fuldblodshingste til meget store Priser. Forrige Aar ejede Krigsministeriet ikke mindre end 10 Hingste, 7 fuldblods og 3 halvblods, og nu i 1912 ejer det i alt 9 Bedækningshingste, 7 fuldblods og 2 halvblods. Man har altsaa formindsket Tallet af Halvblodshingste, men bevaret Tallet af Fuldblodshingste, skønt der havde været god Anledning til at formindske dette, da der maa være udrangeret nogle Hingste. Af Svarskrivelsen fremgaar det, at der i 1912 er indkøbt ikke mindre end 3 Fuldblodshingste, alle i England og til meget høje Priser. Jeg skal nævne hvad de har kostet. En Hingst, Lord Primrose, der er 7 Aar, har kostet 650,000 £, eller ca. 11,800 Kr., den anden Hingst, Brummagen, der er 8 Aar gammel, har kostet 750 £ eller ca. 13,600 Kr. og den tredie Hingst, der er 9 Aar, har kostet 735 £ eller ca. 13,000 Kr.; det er meget store Priser, saa store, at de bedste Avlshingste her i Landet næsten ikke koster mere.

Nu tror jeg, alle vil indrømme, at det er alt for dyrt at give 10—15,000 Kr. for Hingste i en Alder fra 8—9 Aar, der jo i Virkeligheden kan kaldes halvgamle; og det forundrer mig noget, at den højtærede Minister har kunnet give Remontekommissionen Bemyndigelse til at handle saaledes med Statens Penge, navnlig da Mi-